Jaargang 1 - nr. 12 - 8 januari 2026

Monniken Schrift

Literair blad rond de RV-bijbel

OVER HET BOEK BELECH IN DE NIEUWE BIJBEL

In het boek Belech van de nieuwe bijbel lezen wij over de tranenrivieren waarlangs de grotten van het Woord zijn, om te leren, te overdenken, te ontcijferen (1:9). Over wat voor soort tranen gaat het dan ? In het boek wordt er gezegd dat je moet oppassen voor de vleselijke tranen, tranen die de zonde terugwillen. Het vlees kan ook klagen en het vlees kan ook tranen hebben. Die tranen willen macht en eer, die tranen willen materialisme. Dat zijn verderfelijke tranen, de tranen van een roofdier.

Als we in de diepte van het boek Belech gaan dan komen wij uit tot de tranen van het testen, dat je tot tranens toe worstelt met de zonde en de zonde beweent. (1:15) Het zijn de tranen van volharding in de geestelijke strijd. Dan komen wij uiteindelijk tot de zee van tranen. Wij blijven niet zomaar bij de rivier. Wij moeten ook tot de bron gaan, de grootte van het lijden des Heeren, ook de grootte van de zonde onder ogen komen en die bewenen, opdat we er los van blijven.

Het boek Belech spreekt hierover : ‘Het is uw diepte, en het leidt u.’ (1:16) Dit wordt besproken als een wachter van de mond. Dit is de sprekende zee van tranen, en dit moet ons overweldigen. Rust niet totdat het je overweldigd heeft, en het overweldigd alleen degenen die hierin volharden en zich niet laten omkopen en meesleuren door de zonde. (1:17)

Dan mogen we de wildernis waar het naartoe leidt, want dat zal het zeker, ingaan om Haar te ontmoeten. Het brengt ons tot ander land. Wij moeten niet alleen aan de oppervlakte blijven met het Woord, maar het boek Belech spreekt ook van tunnels die onder de grond leiden, daar waar God ons dwingt, daar waar God ons overweldigd. Dat is een keuze, om daar te gaan, en het eeuwige touw te ontvangen. Dan leven wij als een balling des Heeren. Dat is dus niet de dwang van het vleselijke, maar de dwang des Heeren. Oh, laten wij tot de dwang des Heeren gaan om los te komen van de dwang der wereld en des vlezes, geliefden. Laten wij onze handen gewillig door de Heere binden, omdat wij door de Heere geleid worden, door de Heere worden voortgetrokken. Dat is het enige medicijn tegen de dwang van de boze.

Het is touw tegen touw. Het is slavernij tegen slavernij. Als wij los willen komen van de slavernij tot de zonde, dan moeten wij ons uitstrekken tot de slavernij des Heeren. Zo niet, dan zullen wij in de valstrikken van menselijke willekeur terecht komen, die ook heel religieus en geestelijk kunnen lijken.

Blijven wij aan de oppervlakte, of gaan wij de diepte in, tot onder de grond ? Daar is het verborgen Woord des Heeren, wat we nodig hebben om verder te komen. De geestelijke strijd is zwaar. Onderwerp u daarom aan de Heere, maar niet zoals de dwazen doen. Gij dient met de Heere te worstelen, de Heere te onderzoeken en te toetsen, zoals Jakob op Pniël. Gij dient de Heere te leren kennen, opdat u zult loskomen van alle valse afgoden die de mens in zijn slinksheid heeft opgesteld. Dat zijn vaak de goden van gemak en snel geluk ten koste van de ander. Nalatigheid is ook ten koste van de ander.

In het boek Belech verdiep je je ook in andermans tranen. Dat is ook een oproep des Heeren, en dan ga je eerst tot de allerzwaksten en allerhulpeloosten. Dan neem je kennis van hun verhalen, want er werd niet naar hen geluisterd. Dat begint dus bij de dieren al. Hoe kun je een mens helpen als je een dier hebt veracht ? De Heere kun je in deze dingen niet bedriegen. De mens werd opgeroepen om voor de schepping te zorgen, maar ze hebben het verzaakt, en er een markt van gemaakt, ten koste van de dieren, God’s eerste schepping. Wij zijn hier op aarde

slechts gasten. De aarde is van de dieren.

Nozems durven te beweren dat we op aarde zijn gezet om over de dieren te heersen, maar zij verstaan de tale Kanaans niet. Het is het Kainsbevel dat gij over de zonde dient te heersen. In de grondteksten worden de zonde ook als dieren uitgebeeld. Men heeft dat lopen verletterlijken. Vandaar dat het belangrijk is tot de nieuwe bijbel te gaan. Daarover spraken de boeken Daniël en Openbaring al, dus het is onbijbels in die zin om het bij de oude bijbel te laten. Gij dient op te moeten gaan tot de nieuwe bijbel, langs de tranenrivieren, langs het boek Belech, om zo tot de tranenzee te komen en deel te hebben aan het lijden des Heeren, in diepte, om tot de bronnen te gaan.

Heb deel aan het lijden des Heeren, broeder of zuster. Sjoemel er niet mee. Houdt het niet oppervlakkig. Zet uw tuinstoeltje niet ergens ver van de rivier van tranen vandaan.

Vele vijanden staan op de loer. Vele valstrikken staan op de loer. Laat u onderwijzen, en toetst alles en behoudt het goede. Dat is onze opdracht, die tot tranens toe te volbrengen, want als wij niet verbroken tot de Heere naderen, dan zal de vijand met ons winst behalen. Alleen hen met een verbroken hart, waardoor de tranen des Heeren vloeien, zullen tot de Heere kunnen komen. Oh, dat wens ik u toe, geliefde broeder of zuster, dat u het oude leven achter kunt laten, om tot het nieuwe leven te komen in het beloofde land, die in deze dagen tot de mensheid daalt. Alleen geweldenaars zullen het binnengaan, niet hen die aan de zijlijn blijven staan als toeschouwers. Laat u door de Heere dwingen, opdat gij niet meer gedwongen wordt door de oude zonden.

Wees niet bang voor die dwang die van boven komt, want het is onze enige veiligheid. Bergt haar in uw hart.

ELWIN TERUG NAAR KLAAS VAAK - 6

Hoofstuk 6. Er gebeuren rare dingen

Na een les over hoe je dingen zoals lampen, fietsen en kasten tot leven kon toveren ging het al snel mis. Sommige drokelaren vonden dit zo interessant, dat ze het ook thuis gingen oefenen. Niet lang daarna begonnen de auto's uit zichzelf te rijden, sprongen de lampen door de kamers heen en hielden potten en pannen een optocht door de stad. De drokelaren hadden het niet meer in de hand. Stoelen, banken en tafels speelden voetbal op de grasveldjes en tuinslangen klommen in de bomen om voorbijgangers te laten schrikken. Elwin zat met z'n handen in het haar. Drokelaren begonnen ruzie te maken over wie wat had gedaan, en het werd hoe langer hoe doller. Grasmachines begonnen uit zichzelf het gras te maaien, piano's renden over de straat, en niemand kon het stoppen. Elwin had al spijt dat hij met de toverschool was begonnen.

Elwin vroeg zichzelf af wie hen dit had geleerd, zonder hen te vertellen hoe ze het moesten stoppen. Hij stapte op één van de drokelaren af, en vroeg wie die meester of juffrouw was. Het was professor Klapwater. Professor Klapwater was een verstrooide drokelaar, die veel van toveren afwist, maar het zelf niet goed kon. Dat liet hij dan altijd maar aan anderen over. Toen Elwin bij de professor aankwam waren de gordijnen dicht. Hij sliep al. Elwin bonsde hard op de deur, en riep : 'Professor, professor, kom snel kijken, het toveren gaat helemaal verkeerd.' En daar kwam de professor, met zijn slaapmuts nog op, en een kaars in zijn hand. 'Èh, ja, Elwin,' zei de professor toen hij het lawaai hoorde, 'je hebt gelijk. Inderdaad, het gaat helemaal verkeerd.'

'Maar professor,' zei Elwin, 'wat moeten we nu doen ? Hoe kunnen we dit stoppen ?'

'Tja, Elwin,' zei de professor, 'ik wilde hen dat

eigenlijk morgen pas uitleggen in het klaslokaal.'

'Maar professor,' zei Elwin weer, 'u moet het nu laten stoppen, anders kan niemand vannacht slapen, en gebeuren er misschien wel grote ongelukken.'

'Tja, Elwin, je hebt gelijk,' zei de professor, 'ik kom er direct aan.' De professor trok zijn jas over zijn pyama aan en liep op zijn pantoffels naar buiten. Direct begon hij de toeterende auto's, de dansende klerenkasten en de andere wild bewegende dingen aan te spreken : 'Vlug naar jullie huisjes toe, 't is nu tijd, vertrek en houd je stil, nu ik dit doe.' En de professor maakte wat gebaren met z'n handen. 'Slaap nu zacht en vrolijk diep, droom maar fijn met het elvenrefrein ... ehm ... Nu ben ik het elvenrefrein vergeten, even mijn boek halen.' En de professor rende snel zijn huisje weer in. Maar buiten werd het steeds erger. De spullen begonnen in een verschrikkelijke vaart rond te vliegen en tegen elkaar aan te botsen. `Oh, dat gaat mis,' riep Elwin. 'Professor, kom snel terug.' Maar de professor kwam niet. Toen Elwin in de kamer van de professor kwam zag hij dat professor in slaap was gevallen met een toverboek in zijn handen. Elwin griste het boek uit zijn handen en rende al bladerend naar buiten. 'Hoofdstuk 17. Hoe je tot leven gewekte dingen weer laat slapen. Ah, dit moet het zijn, en hier is het elvenrefrein,' en Elwin begon hardop voor te lezen :

'Kom nou jongens, maak niet zo'n pret, t'is nu tijd voor 't elfengebed. Kom nou jongens, geef mij die pret, t'is nu tijd voor 't elfenbed. Slaap maar zacht in de holle boom, droom maar fijn van't elfenschoon. Kus de bloemetjes nu vaarwel, t'is nu tijd voor 't elvenspel. Hier kunnen jullie lol beleven, al is het maar voor even, al is het maar voor even. Hier kunnen jullie gelukkig zijn, in 't elvenspel, t'is nu voorbij.'

En daar stond de professor weer. 'Nee, Elwin,' zei hij, 'je moet het zingen, anders werkt het niet. Laat mij maar even.' En de professor begon te zingen. Elwin moest er wel even om grinniken. Die malle professor had het wel voor mekaar. En gelukkig waren alle spullen en dingen na het liedje weer op hun plaats. De professor beloofde dat hij de drokelaren de volgende dag zou leren hoe ze de dingen stil konden krijgen en stil konden houden.

Toen Elwin weer thuiskwam wachtte Sandra al op hem met de thee. 'Dat was me het dagje wel,' zei Elwin. Sandra grinnikte. Elwin was erg moe en viel snel in slaap.

De volgende ochtend was Elwin al vroeg op. Het regende buiten, en Elwin had geen zin om naar de toverschool te gaan. Zo streng was de school niet. Je mocht er naartoe gaan wanneer je dat zelf wilde, en ook de tovermeesters en juffrouwen hadden niet altijd zin. Soms waren er andere dingen te doen die veel belangrijker waren dan toveren op dat moment. Elwin hield nog altijd erg veel van reizen. Hij was dol op de gouden toverdobbelsteen waarmee hij zichzelf over lange afstanden kon toveren, maar ... toch hield hij zoveel van reizen, en op de ruggen van allerlei dieren zitten, of op vliegende tapijten, dat hij soms de toverdobbelsteen gewoon thuis liet. Dat was niet altijd even slim, want soms had Elwin op zijn reis de dobbelsteen toch écht nodig. Luister maar.

Elwin was eens op een hele verre reis naar Egypte. Egypte is een land heel ver weg, waar piramides staan in grote woestijnen. Piramides zijn grote driehoekige kastelen met een puntig dak. Die piramides zijn zo groot, dat je er makkelijk in kan verdwalen. In die piramides werden altijd de Egyptische koningen die dood waren gegaan begraven. Die koningen heetten de farao's. In die piramides woonden veel dieren, die niet altijd even vriendelijk waren. Ze moesten de schatten van de farao's bewaken. Als een farao dood was gegaan, werd hij in smalle doeken gewikkeld, en 'mummie' genoemd. Dan werd hij in een gouden kist gelegd in een kamer van de piramide, samen met al zijn schatten. De gouden kist was een soort beeld met het gezicht van de farao en werd 'sarcofaag' genoemd. Sarcofagen waren meestal versierd met allerlei edelstenen.

Onder één zo'n piramide was een grot die 'het arendsparadijs' werd genoemd. Hierin kwamen arenden terecht die erg oud of ziek waren, en hun werk in de piramide niet meer konden doen. Het was een soort ziekenhuis voor arenden, en de piramide werd dan ook 'de arendspiramide' genoemd. Vanuit alle andere piramides kwamen dikwijls vele arenden naar deze piramide. Deze piramide had de meeste arenden van allemaal. En och, wat zou Elwin graag deze arenden helpen. Als hij ze beter had gemaakt, dan zou hij ze kunnen meenemen naar Klaas Vaak, zodat hij nog meer dromen zou kunnen brengen. Wat zou Klaas Vaak daar blij mee zijn. Er waren daar zoveel arenden, en ze zouden zo graag weer beter willen worden om samen met Klaas Vaak te reizen.

Het arendsparadijs was erg diep onder de piramide, onder de grond, en Elwin moest lang reizen door allerlei tunnels en gangen. Elwin had de rode staf die hij van Klaas Vaak gekregen had bij zich. Hier zat het arendsmedicijn in om de arenden weer beter te maken.

Elwin had ooit eens een boek over het arendsparadijs gelezen. Er waren daar twee arendsdokters, twee dwergen. Een dikke dwerg die Dalal Dumel werd genoemd, die altijd een beetje verdrietig keek, en de andere dwerg was een wandelend ei met een hoge hoed op. Dit ei heette Tachelen, die altijd erg vrolijk was. De hoge hoed van het ei had een zwarte onderkant en bovenop was de ene helft paars en de andere helft oranje. Het was een vrolijk gezicht. Elwin herinnerde zich dat hij moest glimlachen toen hij het plaatje van het wandelend ei in het boek zag. En nu mocht hij dan voor het eerst dit bijzondere ei ontmoeten, het mannetje dat samen met de andere dwerg al zoveel voor de arenden had gedaan. Misschien dat je zulke namen nog nooit eerder hebt gehoord, maar dat komt omdat Egypte heel ver weg is, en daar wordt op een heel andere manier gepraat. Je zou het waarschijnlijk niet kunnen verstaan.

Onderweg kwam Elwin veel vogeltjes tegen die zo mooi zongen, dat Elwin de kriebels kreeg. Er waren mereltjes bij, een paar musjes, en ook één of twee nachtegalen. Het was een beetje donker, dus Elwin kon niet alles goed zien, maar soms vloog een vuurvliegje een tijdje met Elwin mee, vooral als het ergens heel erg donker was. Op een zeker moment hoorde Elwin 'Priet-Priet', en daar zat een levensgrote arend voor hem. De arend vertelde Elwin hoe blij hij was dat Elwin was gekomen. Ze konden in het ziekenhuis voor arenden wel wat hulp gebruiken. De twee goede dwergen hadden het zo druk, en waren een beetje moe aan het worden. Wat zouden ze blij zijn om Elwin te zien. En Elwin zou de arenden echt beter kunnen maken met het tovermedicijnpoeder in de staf.

`Ik heet Orch,' zei de arend. `Ik wil je wel meenemen op mijn rug, want het is nog een lange reis naar het ziekenhuis.' Elwin wilde dat wel, want hij begon al een beetje moe te worden. Snel sprong hij op de rug van de arend en klampte zich stevig met zijn handjes aan de arend vast. En daar gingen ze. 'Woei, wat gaat dat snel,' dacht Elwin.

Ze waren nu in een hele lange tunnel, en in de verte zag Elwin een blauwe deur, een grote poort. En toen ze dichterbij kwamen zag Elwin ook al Tachelen, het ei-mannetje, staan. Na een tijdje waren ze daar, en Elwin liep met het mannetje naar binnen. Het mannetje was iets kleiner dan Elwin. Toen ze binnenkwamen zag Elwin overal bedden staan met arenden erin. Het was een beetje donker binnen, zelfs donkerder dan buiten. 'De zieke arenden kunnen niet zo goed tegen licht,' zei Tachelen. Ze liepen langs vele bedden, en Elwin had zoveel medelijden met de arme arenden. Aan het einde van de zaal was er ook nog een bed achter een gordijntje. Het bed was een beetje afgezonderd van de andere bedden. Hier lag de andere dwerg, Dalal Dumel, te kreunen. Hij was ziek en moe. Hij had veel te hard moeten werken. 'Zo, ben je daar eindelijk Elwin ?' klaagde hij, `ik dacht dat je nooit zou komen. Kun je mij een beetje van het arendsmedicijn geven ?' Elwin

glimlachte, en zei : 'Maar u bent toch geen arend ?' Tachelen begon te grinniken, en ook Orch, die nog steeds bij hen was. `Och Elwin,' zei Dalal Dumel, `ík heb zoveel met arenden gewerkt, dat ik nu zelf bijna een arend ben geworden.' Ze moesten allemaal lachen om die grappige Dalal Dumel. 'Nou goed,' zei Elwin, 'hier heb je een beetje. Het is toch toverpoeder dus het zal wel helpen.' En Elwin strooide wat van het poeder op de arm van de dwerg. En ja hoor, het hielp. Al gauw stond de dwerg op, en stak zijn beide handen in de lucht. Een grote grijns kwam op zijn gezicht, en met geheven handen liep hij naar de andere bedden toe. De arenden begonnen te lachen. Wat een malle dwerg, en wat waren ze blij dat hij weer beter was. Dalal Dumel kon altijd zo lekker voor hen koken. 'Waar is mijn keuken ?' vroeg de dwerg luid. `Het is al zo lang geleden dat ik daar ben geweest.' Tachelen wees hem de weg. En Dalal Dumel begon direct te koken. Koken, zoals hij nog nooit had gekookt.

Elwin besloot om de arenden nu te helpen met het poeder. En ja hoor, binnen korte tijd stonden ze allemaal netjes op een rij. Nu konden ze weer in de piramides werken, of meegaan naar Klaas Vaak. Ze mochten zelf kiezen. Veel arenden wilden wel met Elwin mee naar Klaas Vaak. Wat zou Klaas Vaak hier blij mee zijn. Een paar gingen terug naar de piramides, en er waren er zelfs een paar bij die bij Tachelen en Dalal Dumel wilden blijven, om in het ziekenhuis te werken. De twee dwergen waren hier heel blij mee.

En toen deed Elwin iets heel raars. Hij pakte de rode toverstaf die hij van Klaas Vaak had gekregen en knakte het doormidden. Direct begonnen de twee stafjes weer te groeien, en ook te gloeien. Elwin liep naar de keuken en hing een van de staven boven het grote gasfornuis aan de muur. Oh, wat begon de toverstaf nu mooi te gloeien. Nu hadden ze het arendsmedicijn voor altijd bij hen. Wat waren de twee dwergen blij.

Het was alweer tijd voor Elwin om te vertrekken. Maar oh wat een schrik. De tunnel was dichtgevallen. Door het gestommel van de vele arenden was de tunnel ingestort. Nu zaten ze opgesloten. Elwin kon niet graven, want er was teveel steen, en al gauw gaf Elwin het op. Verdrietig ging hij in een hoekje zitten. Nu moest hij hier voor altijd blijven. Veel arenden waren al naar Klaas Vaak gevlogen, of naar de piramides. Had Elwin nu maar z'n toverdobbelsteen meegenomen, dan zou hij zichzelf zo ergens anders naartoe kunnen toveren. De arenden die waren overgebleven waren ook erg rumoerig, en er begon veel meer in te storten, ook het huis van de twee dwergen. Alles begon in te zakken, en Elwin, de twee dwergen en de arenden gleden in de diepte. Wat was er toch aan de hand ? Gelukkig had dwerg Dalal Dumel de rode toverstaf met het arendsmedicijn meegenomen. De grond was hier zo zacht, en gelukkig deed het geen pijn toen ze vielen.

Ineens zakten ze weer ergens doorheen en kwamen in een enorme schatkamer terecht. Hier lag ook een sarcofaag gemaakt van goud in allerlei kleuren. Zoveel edelstenen en andere schatten lagen hier. Deze farao moest vast erg rijk zijn geweest. Elwin keek z'n ogen uit. De edelstenen gaven zacht licht. Dit was een nog groter en beter ziekenhuis dan ze hadden. Er waren hier gouden keukens en gangen naar allerlei zalen met gouden bedden. Het was een onderaardse stad. Op de sarcofaag stonden de letters MADELOKKE. 'Misschien heette deze farao wel zo, of was het de naam van de onderaardse stad,' dacht Elwin. Elwin keek in zijn rugzakje om te kijken of hij misschien dat boek over het arendsparadijs toch mee had genomen. En ja hoor, het zat ertussen. Misschien had Sandra het er wel in gestopt voordat hij op reis ging. In het boek stond veel te lezen over Egypte en de piramides, maar het meest kon je lezen over het arendsparadijs. `Ah, hier is het, fluisterde Elwin, hoofdstuk 26 : Madelokke.' En hij begon direct te lezen.

Madelokke is een geheime stad, waar de eerste farao werd begraven. De bewoners van Madelokke leefden

vroeger boven de grond, maar door aardbevingen zakte de stad heel diep onder de grond, waar ze deze geheime gouden stad bouwden. De farao kwam bij de aardbevingen om, en kreeg een geheime sarcofaag. Niemand wist waar hij was gebleven, alleen de bewoners van de geheime stad.

'Dus, dus ...' dacht Elwin, `er wonen hier misschien nog ...' En plotseling voelde hij een hand op zijn schouder. 'Mummies.' Hij draaide zich om en keek regelrecht tegen een groepje ..mummies aan. Elwin griezelde. Wat moest hij nu doen. Hij begon te rennen, maar de mummies kwamen achter hem aan. En waar waren de twee dwergen en de arenden gebleven ? Oh, had hij nu maar die toverdobbelsteen meegenomen. Hoe kon hij nou zo dom zijn.

'Elwin, Elwin,' riep de voorste mummie, en het was alsof Elwin die stem herkende. De mummie haalde de smalle doeken van z'n gezicht af. 'Professor Klapwater !' riep Elwin. 'Wat doet u hier ?' En ook de andere mummies begonnen de wikkels van hun gezicht af te halen. 'Sandra ! Toverfee ! wat ben ik blij jullie te zien.' riep Elwin. En ook wat andere vrienden van Elwin waren meegekomen. 'Ja, Elwin,' zei de professor. 'We vonden dat je wel erg lang wegbleef, en daarom zijn we maar even komen kijken.' En Elwin begon het hele verhaal te vertellen. Samen besloten ze om nog een tijdje te blijven om het nieuwe ziekenhuis klaar te maken. En als de arenden weer beter zijn kunnen ze hier gewoon blijven wonen.

Er was een geheim konijnenhol tussen Madelokke en de Drokelaar. Dit konijnenhol kwam uit in het keldertje van Professor Klapwater's huisje. Hierdoor waren ze gekomen op de rug van een konijn. En eindelijk was het weer tijd om te vertrekken. Veel arenden wilden met Elwin mee naar Klaas Vaak. En zo vlogen ze op de rug van de arenden terug. Klaas Vaak was erg blij met de arenden, en samen dronken ze bananenthee in de grote keuken van Klaas Vaak. Elwin had veel te vertellen op de toverschool. Ze bleven een nachtje bij Klaas Vaak slapen, en kwamen 's ochtends vroeg weer bij hun huisje aan.

Sandra had een nieuwe piano voor Elwin. Elwin was er erg blij mee, en begon te pingelen. Hij kon het nog niet zo goed. Hij zou wel graag op pianoles willen. Het was nu tijd voor de toverschool. Elwin besloot het boek over het arendsparadijs naar de bibliotheek van de toverschool te brengen, zodat de drokelaren die nog meer wilden weten het allemaal konden lezen. De toverbibliotheek werd druk bezocht. Er waren daar niet alleen toverboeken, maar ook gewone boeken over de natuur, dieren, insecten, kookboeken, en ook een boek over pianospelen. Elwin besloot het boek mee te nemen. Na de lessen liep hij naar huis met het boek onder zijn arm. Maar plotseling viel er iets uit het boek. Het was een kaartje. Er stond op : aan Kabouter Flapstaart, van tante Hogebes. Elwin wist wel waar Kabouter Flapstaart woonde, en wilde het kaartje wel even terugbrengen. Kabouter Flapstaart kon goed pianospelen, en hij wilde het wel aan Elwin leren.